

РЕШЕНИЕ

№ 1681

гр. София, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11807** по описа за **2023** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на "БАЛКАМ ГРУП" ООД, чрез процесуалния си представител адв. Л., срещу Решение от 11.09.2023 г. по НАХД № 6042/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 21-ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №9/22.01.2021 година на директора на Областна дирекция по безопасност на храните-С. град (ОБДХ), с което НП на „Балкам Груп“ ООД е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 2 000 лева за нарушение на член 4, ал.1 от Закона за храните.

С касационната жалба се твърди, че решението на въззивния съд е неправилно поради нарушение на материалния и процесуален закон. Твърди се, че изводът на СРС, че нарушението се установявало от съвпадението на обстоятелствата, изложени в КП, АУАН и разпита на св. И. (и трите - с един автор), е неправилен. В тази връзка сочи, че при разпита си в с.з. св. И. е заявила, че нито знае къде са шоколадите с изтекъл срок на годност, нито е запазена тяхната опаковка. Счита, че по този начин останалите участници в производството са изцяло лишени от възможност за проверка достоверността на констатациите ѝ, поради което и нямало никакво основание да се приема, че тези констатации са верни, след като те не могат по никакъв начин да

бъдат проверени. Сочи, че налагането на административни наказания не може да става на база на предположения. За неправилен намира и изводът на СРС, че след като срещу АУАН и КП не са постъпили възражения, то обстоятелствата в НП не се оспорват. Счита, че в нарушение на материалния закон СРС не е приложил разпоредбата на чл. 63, ал. 4 от ЗАНН, след като изрично е приел, че е налице маловажен случай. Искането е за отмяна на решението на СРС и да се постанови съдебен акт за отмяна на НП. Претендира присъждане на разноски. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Отвратната страна – директорът на Областна дирекция по безопасност на храните-С. град, чрез процесуалния си представител адв. Б. оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да се остави в сила. Счита, че това решение е правилно и законосъобразно. Посочва, че процесната проверка е извършена по повод сигнал на потребители, редовно консумиращи изделията от вендинг машината, че същата е със залежали храни, а проверяващите са установили, че шоколадите са били с изтекъл срок на годност. Всички стоки във вендинг машината от тази група са били с изтекъл срок на годност. Документите с фактическите констатации са връчени и не са оспорени от представителите на фирмата. Случаят не е маловажен, защото се засяга здравето на потребителя. Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение по делото за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че на 10.09.2020 г. в ОДБХ-С. град бил подаден сигнал, заведен под № 552 в наръчника за подадени сигнали от И. П. за закупен шоколад „М.“ с изтекъл срок на годност от вендинг-автомат № 18819244, находящ се в [населено място], бул. „Ц. шосе № 115, собственост на „Балкам Груп“ ООД. На място е извършена проверка от служители на ОДБХ-С. град, които закупили от вендинг-автомата за собствена сметка шоколад „М.“ с цели лешници със срок на годност върху опаковката 28.08.2020 година. В автомата били установени още два шоколада от същия вид с изтекъл срок на годност. Констатациите са отразени в констативен протокол № 0061075 от 18.09.2020 година, който бил връчен на представител на дружеството В. Г. с изрично пълномощно, който присъствал по време на проверката.

Предвид констатациите от проверката бил съставен АУАН № 200203 от 24.09.2020 година за извършено от касатора нарушение на член 4, ал.1 от Закона за храните. В срока по чл. 44 , ал. 1 ЗАНН срещу АУАН не са постъпили възражения. Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП, с което на основание чл. 128, ал. 1, т. 1 от ЗХ, на дружеството е наложено административно наказание "глоба" в размер на 2000 (две хиляди), лева за нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗХ.

Въззивният съд е кредитирал приложените по преписката доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. За да потвърди НП, СРС е приел, че при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални

нарушения, които да обуславят отмяна на НП. Приел е, че посоченото нарушение е безспорно доказано и правилно е ангажирана административнонаказателна отговорност на нарушителя. СРС е приел и, че нарушението не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

Решението е правилно.

Изцяло се споделя от настоящия съд изводът на СРС, че от събраните по делото доказателствата се установява по безспорен начин, че състава на нарушението, така както е предявено административнонаказателното обвинение на „Балкам Груп“ ООД, с обжалваното наказателно постановление, е осъществен от обективна страна от дружеството.

Съобразно разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от Закона за храните, храната трябва да е годна за консумация от хора по отношение на нейните физични, химични, радиологични и микробиологични качества и състав, както и да не представлява опасност за човешкото здраве. В чл. 24 на Регламент (ЕС) № 1169/2011 е предвидено, че за храните, които от микробиологична гледна точка са бързо развалящи се и по тази причина след кратък период от време могат да представляват непосредствена опасност за човешкото здраве, срокът на минимална трайност се заменя със срок на годност. След крайната дата на "срока на годност" се счита, че дадена храна не отговаря на изискванията за безопасност в съответствие с чл. 14 § 2-5 от Регламент (ЕО) № 178/2002. Съответният срок се представя съгласно приложение X, в което е посочено, че срокът на минимална трайност се отразява с думите "Най-добър до ..." и "Годен за употреба до края на ...", а срокът на годност се посочва чрез използване на думите "използвай преди...", които се съпровождат от или самата дата или препращане към мястото на етикета, където е посочена датата. Разпоредбата на чл. 14, § 2 на Регламент (ЕО) № 178/2002 указва, че храните не са безопасни, ако се считат за вредни за здравето или негодни за консумация от човека. Няма спор, че храни от животински и неживотински произход, с изтекъл минимален срок на трайност или с изтекъл срок на годност са негодни за консумация, респективно са храни, които не са безопасни.

По делото е установено от обективна страна, че на 18.09.2020 г. във вендинг-автомат № 18819244, находящ се в [населено място], бул. "Ц. шосе № 115, собственост на наказаното юридическо лице били изложени за продажба, с обявена цена, три броя шоколад „М.“ с цели лешници със срок на годност върху опаковката 28.08.2020 година, доколкото съгласно обозначението им, е следвало да бъдат използвани преди посочените на тях дати. След изтичането на тези срокове, тези храни не са отговаряли на изискванията за безопасност, съгласно посоченото в Регламент (ЕС) № 1169/2011, респективно са представлявали опасност за човешкото здраве и не са били годни за консумация от хора.

Предвид изложеното, СРС приема, че касаторът е извършил от обективна страна вмененото му нарушение, което е достатъчно ясно описано и е правилно квалифицирано, които изводи касационна инстанция споделя изцяло. За това нарушение, законосъобразно АНО приложил санкционната норма на чл.128, ал. 1, т. 1 от Закона за храните. Според тази норма, на лице, което наруши разпоредбата на чл. 4, ал. 1 се налага глоба или имуществена санкция в размер от 2000 до 4000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание.

Правилно е определен размера на имуществената санкция - минимума предвиден в закона, предвид липсата на отегчаващи отговорността обстоятелства.

По възраженията, изложени в касационната жалба и тези, релевирани в съдебно заседание, съдът счита следното:

Въззивният съд е изпълнил процесуалното задължение по чл.13, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН, като е събрал съгласно чл.107, ал.2 НПК вр. чл.84 ЗАНН доказателствата от значение за пълното и всестранно разкриване на обективната истина по случая. Преценил е, поотделно и съвкупността им, събраните и в административнонаказателното производство, и в хода на съдебното следствие доказателства, писмени и гласни, които са еднопосочни и достатъчни за установяване на обстоятелствата от предмета на доказване в определените с чл.102 НПК вр. чл.84 ЗАНН граници. Тъй като между тези доказателствени материални няма никакво противоречие, въззивният съд не е следвало по чл.305, ал.3, изр.2 вр. чл.317 НПК вр. чл.84 ЗАНН да се мотивира защо приема едни, а отхвърля други. Наличната доказателствена съвкупност, противно на оплакването в касационната жалба, по безсъмнен начин установява извършеното от дружеството административно нарушение по чл.4, ал.1 ЗХ. Липсват оправдаващи го доказателства по чл.107, ал.3 НПК вр. чл.84 ЗАНН, които да не са събрани по чл.107, ал.2 НПК вр. чл.84 ЗАНН или да не са били съобразени съгласно чл.107, ал.5 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Въззивният съд е извършил дължимата се цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспореното НП, като наред с това се е произнесъл и по основните доводи, наведени с жалбата. Изводът си за осъществяване на приложения с НП състав е извел, след като е установил наличие на всички изискуеми се от закона елементи от обективната и субективната негова страна.

За безспорното установяване на извършеното административно нарушение не е необходимо да бъдат приложени опаковките с маркировката на срок на годност на трите артикула, както правилно е посочила въззивна инстанция. Проверката е извършена в присъствие на представител на дружеството, който е бил запознат със съдържанието на констативния протокол и не е направил възражения нито относно проверявания вендинг-автомат, нито относно установените три броя шоколади с изтекъл срок на годност, предвид което обратно на доводите в касационната жалба, касаторът не е били лишен от възможност за проверка достоверността на констатациите в КП и АУАН.

Отговорност на дружеството е да организира работния процес и служителите си като по този начин се обезпечи спазване на законовите норми и поддържане на предлаганите хранителните продукти в търговския обект в срок на годност. С оглед значимостта на охраняваните обществени отношения - опазване и контрол на здравето на потребителите, нарушението чрез търгуване на храни, които са с изтекъл срок на годност, т.е. опасни за здравето на хората, навежда на извод за незначитане и неспазване на законовите изисквания, което обстоятелство не може да обоснове прилагането на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН по отношение на нарушителя.

Неоснователно е и възражението, че СРС не е приложил разпоредбата на чл. 63, ал. 4 от ЗАНН, след като изрично е приел, че е налице маловажен случай. Действително в първото изречение на последния параграф на стр. 3 на оспореното решение е посочено, че е налице маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Видно от мотивите на оспореният акт, обаче въззивна инстанция е извела извод, че посочените предпоставките не са налице. При анализ на процесния акт и съдържанието му, се установява, че посоченото в първото изречение на последния параграф на стр. 3, представлява техническа грешка, допусната от СРС, която не може да се приеме, че

съставлява нарушение, което да е самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореното решение на СРС не страда от твърдените в касационната жалба пороци, което обстоятелство налага отхвърлянето ѝ като неоснователна и оставяне в сила на въззивното решение.

С оглед изхода на спора следва да се постави на обсъждане претенцията на ответника по касацията за присъждане на разноски. Съобразно представен в производството списък по чл. 80 от ГПК, същият претендира разноски в размер на 1000 лв. представляващи заплатено адвокатско възнаграждение, за което са представени фактура и преводно нареждане за извършен банков превод. В съответствие с разпоредбата на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента, като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В нормата на чл.78, ал.5 от ГПК е предоставено право на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да се намали възнаграждението- не по- малко от минималния размер, предвиден в Закона за адвокатурата. Минималното възнаграждение за един адвокат съгласно приложимата в случая разпоредба на чл. 7, ал. 2, т. 2 вр. чл. 18, ал. 2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения е в размер на 700 лв. С оглед фактическата и правна сложност на делото, настоящият съдебен състав счита, че размера на дължимото адвокатско възнаграждение следва да бъде редуциран именно до посочения минимум.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София– град, XI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 11.09.2023 г. по АНД № 6042/2021 г. по описа на Софийски районен съд Наказателно отделение, 21-ви състав.

ОСЪЖДА "БАЛКАМ ГРУП" ООД, с ЕИК[ЕИК], да заплати на Българска агенция по безопасност на храните съдебни разноски по делото в размер на 700 лв. (седемстотин лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.